

เส้นขนลุกชันไปทั่วไหล่เจน แล้วเธอก็กระพือเท้า อย่างน้อยเหตุผล
หนึ่งก็เพราะอากาศหนาว แต่เธอก็คงจะอ้างว่าเธอแค่หงุดหงิดเรื่องแถวและ
ยืนยันว่าการสูบบุหรี่มวนต่อมวนนั้นช่วยรักษาความอบอุ่นให้เธอได้

“นี่มันนำโมโหซะมิด” เจนพูดพลางตีตบหูที่ทั้งลงบนทางเท้าเปียกชื้น
แล้วขยี้มันด้วยรองเท้าบูตสันเข็ม

“บางทีคืนนี้เราน่าจะกลับกันได้แล้วนะ” ฉันทะแอม

บัตรประชาชนปลอมของเราไม่น่าประทับใจเท่าที่สายของเจนสัญญา
ไว้ และนี่จะเป็นคลับแห่งที่สามที่เราจะถูกห้ามเข้า ในกรณีที่เราหาทาง
ไปถึงประตูได้

เพราะเราออกมาเที่ยวกัน ฉันทึ่งยอมให้เจนจับแต่งตัว ทุกสิ่งทุกอย่าง
จึงไม่พอดีตัวและเปิดเนื้อเปิดหนังมากเกินไปสำหรับค่าคืนในรัฐมินนิโซตา
รอบตัวเราหมอกลงจัด แต่เจนไม่ยอมสะทกสะท้านหรือยอมรับว่าสิ่งเหล่านี้
ทำให้เธอหวาดหวั่นแต่อย่างใด แผนของเธอคือไปเมาหัวราน้ำแล้วจับคู่กับ
ใครสักคนสงัด และฉันก็ไม่สามารถคุยกับเธอให้รู้เรื่องได้

“ไม่!” เจนสั้นศีรษะ “ฉันรู้สึกว่าจะโชคดีที่นี่”

“นี่มันเลยเที่ยงคืนมาแล้วนะเจน” รองเท้าสันสูงที่ยืมเธอมากำลัง

กัดเท้าฉัน ฉันจึงยื่นถ่ายน้ำหนักเพื่อบรรเทาความเจ็บปวด

“ฉันแค่อยากเดินรำและทำตัวเงื่อนงำนี่นา!” เธอเริ่มคร่ำครวญ ทำให้เธอยิ่งดูอายุน้อยกว่าสิบเจ็ดปี แล้วโอกาสที่เราจะได้เข้าคลับยิ่งน้อยลงไปอีก “ไม่เอาน่า อลิซ! วิทยุหนุ่มสาวมันต้องทำอะไรแบบนี้แหละ!”

“ฉันละหวังจริงๆว่าจะไม่ใช่อย่างนั้น” ฉันพึมพำ การยืนต่อแถวรอนานหลายชั่วโมงและถูกผลักต่างๆ ปฏิเสธฟังดูไม่น่าสนุกนัก “เราค่อยลองใหม่ตอนสุดสัปดาห์หน้าก็ได้” ฉันสัญญา มันจะทำให้เรามีเวลาหาบัตรประชาชนที่ดีกว่านี้”

“ฉันยังไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์เลย” เธอหน้าบึ้งสนิท แต่ฉันก็รู้ว่าเธอเริ่มจะใจอ่อนแล้ว

“ฉันแน่ใจว่าเราหาได้สักที่แหละ” ฉันบอก

เจนน้าแอลกอฮอล์ได้เหมือนฉันหาน้ำดื่ม เธอไม่มีเรื่องอะไรให้ต้องบ่น ไม่ว่าเจนน้าไปที่ไหน งานปาร์ตี้ก็ติดตามเธอไปเสมอ

“ก็ได้” เธอถอนใจพร้อมกับก้าวออกจากแถวแล้วมุ่งหน้าไปในทิศทางที่ตรงไปยังอพาร์ตเมนต์ของฉัน ออกจากแสงไฟสว่างของบรรดาคัลเลอร์และซีเม้าท์กำลังสูบบุหรี่ “แต่เธอติดฉันอยู่นะ”

“ทำไมฉันถึงติดเธอล่ะ” ฉันถาม

“ที่ทำให้ฉันต้องกลับเร็วเกินไปล่ะสิ”

เราเพิ่งออกมาจากแถวได้ไม่กี่ฟุตตอนที่ฉันรู้สึกว่ามันไม่ได้อีกต่อไป ฉันหยุดเดินแล้วระซากรองเท้าที่ยืมมาออก ยอมเดินเท้าเปล่าบนพื้นปูนสกปรกมากกว่าจะเสี่ยงให้ได้ผลพวงเพิ่มขึ้น ฉันอาจจะเหยียบหมากฝรั่งหรือโดนอะไรสักอย่างบาดเจ็บแผลสดและลงเอยด้วยการเป็นไทฟอยด์หรือโรคกลัวน้ำ แต่มันก็ยังดูเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

เราเดินมาจากคลับไกลจนเริ่มรู้สึกวังเวงแล้ว และเด็กสาววัยรุ่นสองคนที่เดินเตร่อยู่ใจกลางเมืองมินนิแอโพลิสก็ไม่ใช่เรื่องปลอดภัยเลยจริงๆ

“เราน่าจะหาแท็กซี่นะ” ฉันแนะ

เจนสันศิริระค้ำนความคิดเรื่องแท็กซี เรามีเงินไม่มาก ดังนั้นยั้งเราเดินไกลเท่าไร ระยะทางนั้งรถแท็กซีก็จจะสันลงเท่านั้น ฉันอาศัยอยู่ข้างสวนลอรังก็ซึ่งไม่ไกลจากตรงนี้ที่เรายู่แน่ก แต่ก็ยั้งไม่อยู่ในระยะที่จะเดินได้ถึง

รถแท็กซีสีเขียวขาวแล่นผ่านเราไป และฉันก็มองตามไปอย่างอาลัย-อาวรณ์

“ยั้งไรเราต้องออกกำลังกายอยู่แล้ว” เจนพูดเมื่อสังเกตเห็นสีหน้าฉัน ฉันไม่รู้ว้าทำไมตัวเองถึงได้ยอมตกลงไปผจญเรื่องวินาศสันตะไรของเธอยู่เรื่อย เรื่องพวกนั้นมักจะเป็นเรื่องสนุกสนานสำหรับเธอมากกว่าสำหรับฉัน การเป็นเพื่อนสาวที่เซ็กซีน้อยกว่าไม่ใช่ชีวิตที่เลิศหรูนักหรอก

“แต่ฉันเจ็บเท่านี้” ฉันบอก

“ความงามคือ...”

“...ความเจ็บปวด เออ เออ เข้าใจแล้วน่า” ฉันฮึดฮัดตัดบทเธอ

เจนจุดบุหรี่อีกมวน และเราก้เดินกันไปเงียบๆ ฉันรู้ว่าเธออารมณ์บูตเรื่องคลับและกำลังพยายามวางแผนการผจญภัยนำตั้นตั้นสักอย่างเพื่อลากฉันไปด้วย แต่คราวนี้ฉันจะไม่หลงกล

เสียงการจรรยาจจากถนนเสนเนพินอเวนิวซาลงจนทำให้ฉันได้ยินเสียงฝี่เท้าตังก้องตามหลังเรามา เจนดูไม่รับรู้อะไร แต่ฉันก็ไม้อาจก้าจัดความรู้สึกที่ว้าเราก้าลังถูกตามออกไปได้

จากนั้นฝี่เท้าด้านหลังเราก้เริ่มเร้งร้อน เริ่มหนักหน่วงและตังขึ้น ผสานกับเสียงหายใจสะท้านและเสียงกระซิบกระซาบของผู้ชาย

เจนมองมาทางฉัน และความตระหนกในแวตตาเธอก้หมายถึงความว้าเธอได้ยินเช่นกัน ในหมู่พวกเราสองคน เธอเป็นฝ่ายที่กล้าหาญกว่าและแอบเหลียวมองไปด้านหลัง

ฉันกำลังจะถามว้าเจนเห็นอะไรพอดีกับตอนที่เธอเริ่มวิ่งพรวดพราดไปข้างหน้า และนั่นก็เป้นคำตอบที่เพียงพอแล้วสำหรับฉัน ฉันพยายาม

เพื่อ

ตามเธอไปให้ทัน แต่เจนนีไม่มีที่ท่าว่าจะชะลอความเร็วเพื่อรอฉัน มีหน้าข้า
ยังนำหน้าไปสองสามก้าว

ถนนสั้นสุดลงที่อาคารจอดรถ เจนนีวิ่งเข้าไปในนั้น ฉันตามเธอไป
ต้องมีที่อื่นที่มีคนเยอะกว่านี้สิ แต่ทางเลือกแรกของเธอกลับเป็นโรงจอดรถ
ใต้ดินที่มีแสงไฟสลัวไปเสียได้

ฉันยอมให้ตัวเองหันกลับไปมองด้านหลังเป็นครั้งแรก ในความมืด
ฉันเห็นแค่โครงร่างของผู้ชายตัวโตสี่คน เมื่อพวกเขาเห็นฉันมองไป หนึ่ง
ในนั้นก็เริ่มส่งเสียงแซว

ฉันออกวิ่ง เพียงเพื่อจะเห็นว่าเจนนีไม่ได้อยู่ข้างหน้าแล้ว ปฏิบัติการ
ตอบสนองเพื่อการเอาตัวรอดของฉันไม่ค่อยดีนัก ฉันจึงได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อ
เมื่อมองไม่เห็นเธอ

“ทางนี้!” เจนกระซิบเรียก แต่เสียงสะท้อนในโรงจอดรถก็แยะมาก
ฉันบอกไม่ได้ว่าเสียงเธอดังมาจากทางไหน ฉันจึงยืนตัวแข็งอยู่ใต้แสงไฟ
สี่เหลี่ยมที่กะพริบวูบวาบและหวังว่าตัวเองจะตายอย่างรวดเร็วโดยไม่เจ็บปวด
อะไร

“ไ้ สาวน้อย” ชายคนหนึ่งในนั้นทำเสียงกระเส้าที่ฟังไม่เป็นมิตร
เลยแม้แต่หน่อย

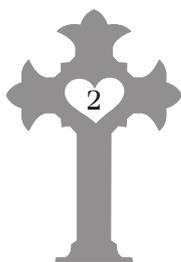
ฉันหันไปเผชิญหน้ากับพวกเขา เพราะฉันหยุดวิ่งแล้ว พวกเขาจึง
หยุดวิ่งด้วยเช่นกัน และก็กำลังเดินทอดน่องตรงเข้าหาฉัน

“เธอวิ่งหนีจากเรื่องสนุกเสมอเลยหรือ” อีกคนหนึ่งถาม ด้วยเหตุผล
บางอย่าง พวกที่เหลือคิดว่าประโยคนั้นมันน่าขำสิ้นดี และเสียงหัวเราะ
ของพวกเขาที่ตั้งลั่นอยู่ในโรงจอดรถ

เส้นขนบนท้ายทอยฉันลุกชัน และฉันก็อ้าปากเพื่อจะพูดอะไรสักอย่าง
อาจจะกรีดร้องด้วยซ้ำ แต่กลับไม่มีอะไรลอดออกมา ฉันยืนอยู่กลางแอ่ง
น้ำเย็นปนกับน้ำมัน แล้วไฟเหนือศีรษะฉันก็ตัดสินใจดับลงเสียอย่างนั้น
ฉันหลับตาลงสู่ความมืด ไม่อยากเสี่ยงมองเห็นอะไรก็ตามที่พวกเขา

จะทำกับฉัน พวกเขาพูดคุยกันเองพลางหัวเราะและหยอกล้อเรื่องตลก
วิตถาร แล้วฉันก็รู้ว่าตัวเองกำลังจะตาย

จากตรงไหนสักแห่งทางด้านหลัง ฉันได้ยินเสียงล้อรถลั่นเอี้ยด แต่
ฉันก็แค่หลับตาให้แน่นกว่าเดิม

“เฮ้! พวกแกทำอะไรอยู่” เสียงหนึ่งตะโกนมาจากทางด้านข้างของฉัน
ทันทีที่ได้ยินเขาพูด ฉันก็รู้ว่าเสียงนั้นไม่ได้มาจากกลุ่มผู้ชายที่กำลังเข้ามา
ใกล้ ฉันจึงลืมหูลืมตาขึ้น

“แล้วแกเกี่ยวอะไรด้วย” ผู้ชายตัวใหญ่ที่มีรอยสักคำราม แต่เขาก็
เริ่มถอยหลังไปหนึ่งก้าว รถคันหนึ่งเลี้ยวเข้ามาในช่องจอดทางขวามือฉัน
แล้วสาดแสงไฟหน้าสว่างจ้าผ่านตัวฉันไป

“ฉันว่าแกควรจะถอยไปนะ” เสียงใหม่นั้นเอ่ยขึ้น

ฉันขำเลียงไปด้านข้างเพื่อมองเขา แต่เงาจากไฟหน้ารถก็ซ่อนเขา
เอาไว้ มันมืดเกินกว่าจะเห็นอะไรได้ชัด ยกเว้นแต่เสื้อยืดสีชมพูของเขา

เขาก้าวมาด้านหน้าอีกก้าว และกลุ่มคนที่เกือบจะทำร้ายฉันก็ยังคง
ก้าวถอยหลังต่อไป แต่พวกนั้นเคลื่อนไหวได้ไม่เร็วพอ แล้วทันใดนั้น
ภาพเลื่อนพราวของเสื้อสีชมพูก็พุ่งเข้าหาพวกเขา

ความมืดและความกลัวทำให้ฉันไวใจสายตาตัวเองไม่ได้อีกต่อไป
มันดูราวกับว่าเสื้อสีชมพูเคลื่อนไหวรวดเร็วเกินกว่าที่มนุษย์จะทำได้ และ
ผู้ชายเหล่านั้นก็พากันร้องตะโกนเมื่อชายคนนั้นผลักพวกเขาจนกระเด็นหรือ
ออกจากโรงจอดรถ

ฉันกะพริบตาเพื่อให้มองเห็นชัดขึ้น แล้วจากนั้นทุกคนก็หายไป
ไม่เชิงทุกคนหรอก ไฟเหนือศีรษะฉันกะพริบติดอีกครั้ง แล้วหนุ่ม
เสื้อชมพูก็ยืนอยู่ข้างฉัน บนอกเสื้อเขามีตัวอักษรตัวใหญ่สีดำอ่านได้ว่า
'ลูกผู้ชายตัวจริงใส่สีชมพู'

เขาดูแก่กว่าฉัน อาจจะมีอายุี่สิบต้นๆ และก็ไม่ได้มีหุ่นดีหรือตัวสูง
เป็นพิเศษ เขามีรูปร่างกระเต๋ยดไปทางผอมเพรียวมากกว่าลำสัน และฉัน
ก็นึกไม่ออกเลยว่าสิ่งใดที่ทำให้คนพวกนั้นกลัวจนหนีไปได้

สีหน้าเขาเปิดเผยและเป็นมิตร และรอยยิ้มของเขาก็ชวนให้ผ่อนคลาย
จนฉันอดยิ้มตอบไม่ได้ ถึงจะเพิ่งรอดตายมาอย่างฉิวเฉียดก็ตาม

“เธอไม่เป็นไรนะ” เขาถามพลางประเินอาการฉัน

“ค่ะ” ฉันตอบด้วยเสียงที่แทบจะฟังไม่เหมือนเสียงของตัวเอง “คุณ
ช่วยชีวิตฉันไว้”

“เธอไม่ควรอยู่ข้างนอกนี้ตามลำพัง” เขาตอบโดยไม่สนใจแม้แต่หน่อย
ว่าเขาเพิ่งจะสร้างวีรกรรมอะไรเอาไว้บ้าง

“เจนนีเพื่อนฉันอยู่ที่ไหนสักแห่งแถวนี้แหละ”

ฉันนึกได้เรื่องเจนนีแล้วเหลียวไปรอบตัวเพื่อมองหาเธอ ใจหนึ่งของฉัน
ยังโกรธที่เธอไม่ได้ทำอะไรเพื่อช่วยฉันเลย แต่จะว่าไปแล้วฉันเองก็เหมือนกัน
และฉันก็ไม่คิดว่าควรจะต้องมาตรฐานให้เธอสูงกว่าที่ตั้งให้ตัวเอง

“เด็กสาวสองคนนะหรือ” เขาเลิกคิ้ว

“ฉันคิดว่าเจนนีมีสเปร์ย์พริกไทยนะ” ฉันเสริมอย่างไม่เข้าท่า

“แล้วเพื่อนที่ว่านี่อยู่ไหนล่ะ” เขาสำรวจลานจอดรถบ้าง แล้วจากนั้น
ก็ชี้ไปยังอะไรบางอย่างข้างรถตู้ที่จอดอยู่อีกฟากหนึ่ง “ฉันว่าฉันเห็นเธอ
อยู่ที่นี่นะ”

“ไหนคะ” ฉันหันตามองไปยังตำแหน่งที่เขาชี้ แต่ก็ไม่เห็นอะไร

“ทางนั้น” เขาย้ำพลางก้าวไปยังโพล์คสวาเกนเจ็ตดำสีดำที่จอดอยู่
ข้างตัวฉัน “มาเถอะ เราไปรับเธอตรงนั้นกัน แล้วฉันจะไปส่งพวกเธอ”

เพื่อ

ฉันเดินอ้อมไปยังฝั่งผู้โดยสารของรถ และฉันก็ไม่ได้คิดที่จะปฏิเสธ
แม้แต่หน่อย มีอะไรบางอย่างในตัวเขาที่ทำให้ฉันไว้วางใจผู้ชายคนนี้

เครื่องเสียงในรถของเขาเล่นเพลงของวงวีเซออร์ และในแสงเรืองรอง
ของไฟสีฟ้าบนแผงหน้าปัด ฉันก็มองเห็นเขาได้ถนัดตาเป็นครั้งแรก ผิว
ของเขาดูเกลี้ยงเกลาหมดจด แต่ผมกระเซอะกระเซิงสุดขีด

เขาเร่งเครื่องข้ามฟากลานจอดรถ และฉันก็ละสายตาจากเขาเพื่อ
มองออกไปนอกหน้าต่าง เจนหมอบอยู่หลังรถตู้สีขาว แล้วฉันก็สงสัยว่า
เธอได้คิดจะโทร.แจ้งตำรวจหรืออะไรบ้างหรือเปล่า เขาจอดรถข้างๆเธอ
แล้วหมุนหน้าต่างลงเพื่อโน้มตัวออกไป

“เจนใช้มั้ย” เขาเรียก แล้วเธอก็หันมามองเขา

ฉันคิดว่าเธอจะกลัว อาจจะผวาวิ่งหนีไปเลยด้วยซ้ำหลังจากที่เพิ่ง
เกิดเรื่องขึ้น แต่เธอกลับมองเขาด้วยสายตาแปลกประหลาดที่สุด แทบจะ
เหมือนว่าเธอกำลังตกตะลึง

“ไฉนะ” เจนทัก นั่นไม่ใช่เสียงยั่วเย้าตามปกติของเธอ แต่ฉันก็
แน่ใจว่านั่นคือน้ำเสียงที่เธอพยายามจะใช้

“เจน เขาจะไปส่งเรานะ” ฉันบอกเมื่อดูเหมือนเธอจะเอาแต่ยืนจ้อง
เขาอยู่อย่างนั้น “ขึ้นรถเถอะ”

“ได้เลย” เธอยิ้มให้เขาก่อนจะเข้ามานั่งบนเบาะหลัง

“เธอไม่เป็นไรนะ” ฉันหันกลับไปมองเธอ

“ฉันสบายมากเลย” เจนบอกทั้งที่ยังจ้องเขาเหม็ง “เพื่อนเธอคนนี้
ใครหรือ”

“ที่จริงฉันก็ไม่รู้จักหรอก” ฉันยอมรับพลางมองไปทางเขา

“ฉันชื่อแจ๊ค” เขาบอกเพื่อตอบข้อสงสัย “และเธอก็คือเจน” จากนั้น
เขาก็มองมาทางฉัน “ส่วนเธอคือ”

“อลิซ”

“อ้อ ฉันไม่รู้ว่าพวกเธอจะว่ายังไงนะ แต่ตอนนี้ฉันอยากดื่มกาแฟ

สักด้วยจริงๆ” แจ็คเข้าเกียร์รถแล้วเร่งเครื่องออกไปโดยไม่รอให้เราทั้งคู่ได้
โต้ตอบ ความจริงแล้วมันก็ไม่ใช่ว่าถามอยู่ดี และเราทั้งคู่ต่างก็คงไม่มีใคร
คัดค้าน

“รถคันนี้สวยมากเลยนะคะ” เจนพูด เสียงของเธอกลับมาหวานเลี่ยน
เหมือนเคย แจ็คไม่ได้พูดอะไร และความเงียบก็เริ่มทำให้รู้สึกกระอัก-
กระอ่วน

“นี่วงวีเซอร์เธอ” ฉันถาม แค่เพื่อให้ได้พูดอะไรสักอย่าง

“ใช่” แจ็คพยักหน้า

“ฉันชอบเพลงนั้น ‘พอร์ค’ เอ็นบีเอส” ทันทีที่ฉันเอ่ยชื่อเพลง แจ็ค
ก็รีบกดไล้ไปเปิดเพลงนั้น

“ฉันได้ดูตอนที่พวกเขาออกทัวร์กับวงโมชันซิติซาวนด์แทร็คด้วยนะ”
เขาบอก

“จริงเหรอ” ฉันไม่สนใจสายตารำคาญที่เจนจ้องมาแล้วพูดต่อ “ฉัน
ชอบพวกเขาเลยละ พวกเขาเล่นสดเป็นยังไงบ้าง”

“ดีทีเดียว” แจ็คยกไหล่แล้วหักเลี้ยวเข้าไปในลานจอดรถด้านนอก
ร้านอาหารขนาดเล็กที่เปิดตลอดคืนแห่งหนึ่ง

เมื่อเราลงจากรถ เจนก็ถลาไปหาเขาแล้วเกี่ยวแขนคล้องแขนเขาไว้
เขาไม่ได้ดูพออกพอใจ แต่ก็ได้ผละออกไปเช่นกัน

เมื่ออยู่ใต้แสงสว่างของไฟถนนด้านนอก ฉันก็สำรวจเขาอย่างละเอียด
อีกครั้ง เขาสวมกางเกงขาสั้นยี่ห้อดิกก็ส์ ถุงเท้าสเกเตอร์ และรองเท้า
คอนเวิร์สสีฟ้าอ่อน รวมทั้งเสื้อยืดสีชมพู เขาดูเหมือนขมขมสายไหมมากกว่า
จะดูเหมือนคู่ควงสำหรับเจน

“โอ๊ย ตาย” ฉันเอ่ยหลังจากลงจากรถแล้วก้มลงมองเท้าเปล่าสกปรก
ของตัวเอง มีแผลพุพองและน้ำมันเประอะอยู่เต็มเท้า และฉันก็นึกภาพการ
ยึดเท้าบวมๆ กลับลงไปในเรื่องเท้าเจนไม่ออกเลย

“อะไร” แจ็คถาม จากนั้นก็มองตามสายตาของฉันลงไป “อ้อ ก็

เพื่อ

“ไม่ต้องสวมรองเท้าสิ”

“ฉันสวมรองเท้าไม่ได้” ฉันไม่เห็นทางเลือกอื่น แต่ฉันก็เดินเข้าร้านอาหารโดยไม่สวมรองเท้าไม่ได้

“เธอจะรอในรถก็ได้นะ” เจนเสนอพร้อมด้วยรอยยิ้มเยาะแล้วเอนเข้าใกล้แจ๊คมากขึ้น แต่เขาก็ดึงแขนออกจากเธอแล้วก้าวหนีไปหนึ่งก้าว เธอดูจ๋อยลงนิดหน่อย แต่ฉันรู้ว่าเจนไม่ยอมแพ้ง่ายดายขนาดนั้น

“ไม่ต้อง ‘ไม่เป็นไรหรอก’ แจ๊คยืนยัน “ถ้าพวกเขามีปัญหาเกี่ยวกับเธอ ฉันจะจัดการพวกเขาเอง”

“นั่นมันแปลว่าอะไรกัน” ฉันถาม แต่เขาก็กล่อมให้ฉันยอมเชื่อได้ถึงอย่างไรฉันก็เห็นวิธีที่เขาใส่แก๊งอันธพาลไปแล้ว คำสบถจากพนักงานกะดึกของร้านเดนมืดนี้ไม่มีทางทำอะไรได้หรอก

อย่างที่คาดไว้ ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าฉันไม่ได้สวมรองเท้า ที่จริงแล้วไม่มีใครสังเกตเห็นฉันหรือกระทั่งเจนเลย สายตาบริกรรมจ้องอยู่กับแจ๊คเท่านั้น

เขานั่งลงก่อน แล้วเจนก็กระเียบไปนั่งเบียดอยู่ข้างๆ เขาจึงขยับไปจนกระทั่งตัวแนบติดหน้าต่าง ฉันนั่งลงตรงข้ามพวกเขา และแจ๊คก็วางแขนลงบนโต๊ะกลางโน้มมาหาฉัน

“รับอะไรดีคะ” บริกรรมถาม

“แค่กาแฟครับ” แจ๊คตอบ “หรือพวกเธออยากได้อะไรอย่างอื่นไหม”

“กาแฟก็พอแล้วค่ะ” ฉันบอก ฉันหิวนิดหน่อย แต่ก็รู้สึกอึดอัดที่จะกินต่อหน้าเขากับเจน

“แน่ใจนะว่าคุณไม่หิว” เจนถามพลางลากนิ้วลูบแขนเขา แต่คราวนี้เขาผงะหนีจากสัมผัสของเธอเอาจริงๆ

“แน่สิ” แจ๊คถอนใจ จากนั้นก็พึมพำเสียงเบา “แต่ฉันหวังว่าฉันน่าจะหิว”

“อะไรนะคะ” พนักงานถามแล้วเอนตัวมาใกล้ขึ้นเพื่อให้ได้ยินเขา

“ไม่มีอะไรครับ” แจ็คยิ้มให้เธอ “ขอกาแฟก็พอ”

“ขอบคุณค่ะ” ฉันบอกพนักงานเมื่อเธอยังอ้อยอิ่งอยู่ที่โต๊ะเรา แล้วเธอก็จากไปเพื่อไปเอารายการที่เราสั่ง

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะที่ช่วยเราไว้” เจนกระเซาะตัวเข้าหาเขา “ถ้ามีอะไรให้ฉันทำเพื่อตอบแทนคุณได้ก็บอกฉันมาได้เลยนะ” มีอะไรแปลกๆ กำลังเกิดขึ้นอยู่แน่ๆ แต่ฉันก็เจาะจงลงไปไม่ได้ว่ามันคือเรื่องอะไร

ผิวเขาเป็นสีแทนแบบพวกหนุ่มตามชายหาด ไม่เป็นธรรมชาติ สำหรับคนที่อยู่ในมินนิโซตาช่วงเดือนมีนาคม ดวงตาเขามีสีฟ้าเทาประหลาด และมีประกายของความเป็นเด็กอยู่มากมายในดวงตาคู่นั้น หรือที่จริงก็คือในตัวเขา แต่นอกเหนือจากนั้นเขาก็ดูจะไม่มีอะไรโดดเด่นจนมีเสน่ห์ล้นเหลือ

“คุณเป็นคนดังหรืออะไรทำนองนั้นหรือ” ฉันโผล่ถาม และเจนก็ดูอับอายมากพอแทนเราได้ทั้งคู่ ฉันจึงไม่จำเป็นต้องหน้าแดงให้เสียเวลา

“เธอหมายความว่ายังไง” เขาเอ่ยอย่างงุนงง

“ทุกคนพากันจ้องเราอยู่นะสิ จ้องคุณนะ” ฉันแก้คำพูดตัวเอง

แจ็คแคยักไหล่แล้วก็มลงมองโต๊ะ แต่ก็ไม่ได้คิดจะลองสำรวจดูว่าฉันพูดถูกหรือไม่

“ฉันไม่ใช่คนดังหรอก” แจ็คบอก เขาดูเหมือนอยากจะอธิบายอะไรมากกว่านั้น แต่แล้วบริกรก็เดินมาพร้อมกับถ้วยสามใบและเหยือกกาแฟ

“ต้องการอะไรอย่างอื่นอีกไหมค่ะ” บริกรสาวถาม

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอบคุณ” เจนสะบัดเสียงพร้อมกับวางมือลงบนต้นขา แจ็คอย่างหวงแหนจนกระทั่งบริกรเดินจากไป

“ไม่เอาน่า นี่มันเรื่องอะไรกัน” ฉันวางแขนลงบนโต๊ะแล้วโน้มตัวเข้าไปใกล้เขามากขึ้นเพราะฉันลดเสียงลง

“ฉันไม่มีคำตอบให้หรอก” แจ็คยกเหยือกกาแฟขึ้นรินกาแฟให้ตัวเองกับฉัน จากนั้นก็รินใส่ถ้วยของเจน “เธอเติมครีมหรือน้ำตาลหรือเปล่า”

“ทั้งสองอย่างค่ะ”

เพื่อ

ฉันมีปัญญาเต็มเองได้แน่นอน แต่ฉันคิดว่าเขาอยากหาอะไรทำ เพื่อที่ฉันจะได้มีโอกาสสังเกตน้อยลงว่าเขากำลังหลีกเลี่ยงการตอบคำถามอย่างตรงไปตรงมา เขาเทศน์กับน้ำตาลสองห่อลงในกาแฟของฉัน จากนั้นก็คนครีมในถ้วยตัวเองก่อนจะเอนกลับไปฟังพนักที่นั่ง

“ฉันก็ขอครีมกับน้ำตาลด้วยค่ะ” เจนบอก แล้วแจ็กก็ดันถ้วยครีมกับน้ำตาลไปให้เธอ

“จ้ะคุณก็ไม่ใช้คนดังเหรอ” ฉันไม่ยอมปล่อยให้วางโดยไม่ได้คำตอบโดยตรง

“ฉันรับรองกับเธอได้เลยว่าฉันไม่ใช่คนดัง” แจ็กยิ้ม สิ่งหนึ่งที่ฉันพูดเกี่ยวกับตัวเขาได้ก็คือ เขาต้องเป็นเจ้าของรอยยิ้มที่ยอดเยี่ยมที่สุดตลอดกาลแน่

“คุณดูคุณตาฉันมากเลย” ฉันพูด

“ฉันรู้ ว่าจ้ะใหม่” เขามองฉันด้วยสายตาทิศวงแบบเดียวกันกับสายตาฉัน

“แล้วฉันรู้จักคุณจากที่ไหนเหรอ” ทันที่ที่พูดออกไป ฉันก็รู้ว่าไม่ใช่เพราะเหตุผลนั้นเช่นกัน ฉันแทบจะยืนยันได้ว่าฉันไม่เคยเห็นเขามาก่อน แต่ก็มีอะไรบางอย่างในตัวเขาที่ดูคุ้นเคยจนไม่อาจปฏิเสธได้

“นั่นเป็นไปได้หรอก” เขาสิ้นศรัทธา

“จะเป็นไปไม่ได้ได้ยังไง” ฉันถาม “คุณเพิ่งย้ายมาที่นี่เหรอ”

“มันซับซ้อนนะ” เขาแตะถ้วยกาแฟของตัวเองและทำท่าเหมือนกำลังจะดื่ม แต่เขาไม่ยกถ้วยขึ้นจากโต๊ะเลยด้วยซ้ำ

เจนยอมดื่มกาแฟแต่โดยดีและมองเราคุยกันไปเฉยๆ เธอดื่มถ้วยแรกจนหมดแล้วรินให้ตัวเองเพิ่มอีกถ้วย

“มันซับซ้อนยังไงล่ะ”

“ก็ซับซ้อนนั่นแหละ” แจ็กฉีกยิ้มแสนวิเศษของเขาให้ฉันอีกครั้ง

ด้วยเหตุผลบางอย่าง เขาดูเด็กมากจนเหมือนอายุแค่สิบห้า แต่

ขณะเดียวกันก็ดูแก่กว่าฉัน เพราะอะไรสักอย่างในดวงตาเขา มันทั้งข้างดู
เยาว์วัยและดูอาวุโสไปพร้อมกัน

“คุณอายุเท่าไรหรือ” ฉันถามไปตรงๆ

ฉันต้องประหลาดใจเมื่อแจ๊คหัวเราะ และฉันก็ได้ค้นพบสิ่งที่น่าทึ่ง
ยิ่งกว่ารอยยิ้มของเขา เขาต้องเป็นเจ้าของเสียงหัวเราะที่ไพเราะที่สุดใน
จักรวาลนี้แน่ๆ เสียงนั้นช่างสดใสไม่มีที่ติ

“เธออายุเท่าไร” แจ๊คย้อนถามพลางยิ้มกว้างให้ฉัน

“ฉันถามคุณก่อนนะ” ฉันเอนหลังพิงที่นั่งแล้วยกแขนกอดอก และ
นั้นก็ทำให้เขาหัวเราะอีกครั้ง

“ทำไมมันถึงสำคัญอะไรด้วย” แจ๊คถาม “เธอก็อยากรู้มากกว่านั้น
อยู่ดี”

“ฉันอายุสิบเจ็ด” ฉันถอนใจ

“ยี่สิบสี่” แจ๊คบอกพร้อมกับรอยยิ้มเหยียดๆ

“คุณไม่รู้สิกพิลิกบ้างหรือไงที่ไปไหนมาไหนกับเด็กสาววัยสิบเจ็ด
สองคน” ฉันถาม

ในส่วหนึ่งของความคิดฉัน เมื่อว่ากันตามเหตุผลอันควรมันก็ดู
ไม่ถูกต้องที่คนอายุยี่สิบสี่จะสูมรับเด็กสาววัยรุ่นสองคนมาด้วย แต่เมื่อได้
นั่งอยู่ตรงนี้ในบูธที่นั่งกับเขา ก็ไม่มีสิ่งใดให้ความรู้สึกเป็นธรรมชาติหรือ
ปลอดภัยมากไปกว่านี้อีกแล้ว

“วุฒิกวาระฉันนะเกินอายุนะ” เจนเอ่ยแทรกขึ้น

“เท่าที่จำได้ ถ้าฉันไม่ได้อยู่แถวนั้น เธอคงถูกฆ่าไปแล้ว” เขาวาง
แขนลงบนโต๊ะแล้วเอนเข้าหาฉันมากขึ้น “ว่าแต่ตอนนั้นพวกเธอกำลัง
ทำอะไรกันอยู่”

“เรากำลังพยายามจะเข้าคลับนะสิ แต่ฉันเจ็บเท้าจะตายอยู่แล้ว
และฉันก็แค่อยากกลับบ้าน” ฉันบอก เขามองฉันอยู่ครู่หนึ่ง สีหน้าจริงจัง
นั้นดูไม่เหมาะกับเขาเลย จากนั้นแจ๊คก็สิ้นศรัระก่อนจะเติมกาแฟให้ด้วย

เพื่อ

ของฉัน

“เธอพยายามจะเข้าคลับไหน” แจ็คถาม แล้วเติมครีมกับน้ำตาลให้ฉัน เขายังไม่ได้แตะต้องถ้วยของตัวเองเลย แต่ฉันก็ตัดสินใจจะไม่พูดอะไร

“ไม่รู้สิ” ฉันยกไหล่ ฉันปล่อยให้เจนลากไปที่ไหนก็ตามที่เธออยากไป และหวังว่าเมื่อสิ้นสุดคืนนี้แล้ว ฉันจะหาทางกลับไปถึงบ้านได้แบบครบสามสิบสอง “คุณไปทำอะไรในตัวเมืองเธอ ตระเวนเที่ยวคลับหรือไง”

“แทบไม่ใช่เลย” แจ็คบอก “ฉันไป...หาอะไรกิน”

“ตอนเที่ยงคืนเนี่ยนะ” ฉันเลิกคิ้วมองเขา

“ฉันเป็นประเภทนกฮูกกลางคืนนะ” เขาคงจะเพิ่งนึกได้เรื่องเวลาเพราะเขาเหลือบไปมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง “ดึกมากแล้ว ฉันควรจะไปส่งบ้านเสียที”

“ฉันยังตาสว่างอยู่เลย” เจนเอ่ยเสียงใส แต่โซคร้ายสำหรับเธอที่ฉันไม่ได้รู้สึกแบบเดียวกัน

ถึงจะดื่มกาแฟเข้าไปและอะดรีนาลินพลุ่งพล่านจากก่อนหน้านี้ ฉันก็รู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน ฉันอยากจะใช้เวลาอยู่กับแจ๊คต่อ แต่ร่างกายของฉันก็เริ่มปวดเมื่อยไปทั้งตัว โดยเฉพาะขากับข้อเท้า

“ฉันเริ่ม่วงแล้วละ” เพื่อนั่นคำพูดนั้น ฉันหาวเสียงดัง

แจ๊คจ่ายค่าเครื่องดื่ม ถึงฉันพยายามจะจ่ายเองแล้วก็ตาม มันราคาแค่ไม่กี่เหรียญ และฉันก็เหนื่อยแล้ว จึงไม่คัดค้านมากนัก

เมื่อฉันลุกขึ้น เขาก็ทำท่าจะอ่อนยวบลง แต่ฉันก็สามารถยืนทรงตัวอยู่ได้ ถึงอย่างนั้น ชั่วโมงที่หนึ่งฉันก็คิดว่าแจ๊คจะอุ้มฉันขึ้นแบกออกไปที่รถเสียแล้ว เจนคงจะคิดแบบเดียวกันแน่ เพราะเธอสอดตัวเข้ามาขวางระหว่างเราเอาไว้

แทบจะทันทีที่เข้าไปนั่งในรถ ฉันผล็อยหลับไป ฉันจำบทสนทนาสั้นๆว่าเขาจะไปส่งใครที่บ้านก่อนได้ ฉันตื่นตอนที่แจ๊คจอดรถตรงหน้า

อาคารอพาร์ทเมนต์ของฉันพอดี เจนไม่อยู่แล้ว ฉันจึงเดาว่าเขาไปส่งเธอ
ก่อน ฉันไม่แน่ใจว่าเขารู้อะไรว่าฉันอาศัยอยู่ที่ไหน แต่มันก็ดูเหมือน
จะไม่สำคัญอะไรในตอนนั้น

ฉันปล่อยแจ๊คไว้นอกอาคารหिनสีน้ำตาลแล้วเดินขึ้นไปทีอพาร์ทเมนต์
ของตัวเอง โชคดีที่แม่มยังไม่ออกเวรกลับบ้านมาจนกว่าจะหลังเจ็ดโมงเช้า
และไม่ไฉน น้องชายฉันก็หลับอยู่ในห้องของเขาเรียบร้อย

ฉันกระซอกอย่างล่ำบากล่ำบนเอาชุดหน้าชั้นที่เจนจับฉันใส่ออกแล้ว
สวมเสื้อยืดตัวโคร่ง จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์มือถือด้วยความตั้งใจเต็มที่
ที่จะเอาไปเสียบปลั๊ก แต่ฉันก็ทรุดลงบนเตียงพร้อมโทรศัพท์ที่ในมือก่อนจะ
ได้มีโอกาส

ตอนที่ใกล้จะหมดสติ ฉันก็รู้สึกว่โทรศัพท์ที่สั้นอยู่ในมือและปลุกฉัน
ให้สะดุ้งตื่น

ฝันดีนะ :) – แจ๊ค

ข้อความนั้นมาจากแจ๊ค และฉันก็รู้สึกว่หัวใจเต้นเร็วขึ้น ตอนที่
กำลังหลับ แจ๊คได้เบอร์โทรศัพท์ของฉันไปจากมือถือฉันด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง
แล้วบันทึกเบอร์ของเขาใส่เครื่องฉันไว้

ในสถานการณ์อื่น นั้นอาจจะเป็นเรื่องน่าขนลุกนิดๆ แต่ในกรณีนี้
มันแค่ทำให้ฉันรู้สึกยินดีและโล่งอก ฉันกดปิดโทรศัพท์แล้ววางมันลงบน
โต๊ะข้างเตียงก่อนจะผล็อยหลับไปในทันที